

А Таня влезе и каза:

– Мразя хората без чувство за хумор!

И аз я погледнах, и се разсмях, защото си помислих, че само двамата с нея можехме да го докараме до там – да мразим половината свят, и то – по-проспериращата.

А тя продължаваше да щъка насам-натам из стаята, създавайки някаква пъстроока суматоха, от която сякаш нямаше отърване.

– А! – обади се по едно време. – А да знаеш какво ми се случи снощи!

Не знаех.

– Не знам! – казах ѝ.

– Ами виж сега! – започна. — Прибирам си се снощи по „Палади“ и точно на последното кръстовище, на тротоара, до един канал, някакво куче спи. Ама спи като за десет кучета, хърка, свисти, свири, ще събори блока насреща, спи ти казвам. И точно си минавам, от решетката на канала изхвърква плъх, ама сигурно със стотина километра излетя и не го знам глух ли беше, сляп ли беше или и двете заедно, ама като се насвятка право в корема на онзи хъркащ нещастник... Драма ти казвам, драма! Кучето – на половин метър нагоре, плъхът – с двеста километра обратно в канала, светофарът блокира на червено, а павилионът за бира и „пате де фикат“ се оказа затворен. Ад! И аз... ама като почнах да се смея и край... няма спиране... истерях, казвам ти... щях да метна топа... Драма ти казвам...

– Таньооо! – проточих

Обичах я. Мисля, че откакто се помня все си я обичах.

А късният ноемврийски дъжд над Букурещ обърна на сняг и навън съвсем притъмня. Погледнах часовника си. Влакът за София тръгваше след час и половина. Бе време да стегна малкото багаж, но откровено ме мързеше. Прозях се, а снегът заваля още по-силно.

* * *

Ванан набута припряно своята част от плячката в омазненото чувалче, спретна му един бърз войнишки възел и го бутна до камъка. Бао Пешкира и Тумза още си крещяха един на друг нещо за останките от глинените гърнета, но това отдавна не занимаваше никого. Майната им!

– Ей, я да млъквате там! – викна им, но някак без обичайния хъс.

– Ееей, как е, шефе? – ухили се насреща му Чулпо, дето му викаха Коптара, с оная щърбата усмивка, която можеше да разсмее и пеленаче. – Добра си бе нощта, шефе, да мъ питаш мене – здраво пипнааме.

Но Ванан го гледаше сякаш от другаде, без да го плесне по небръснатата буза, без усмивка.

– Ба, шефе, да мъ питаш мене, то в тоа, нашио занаят не е важно откъде сме, какво сме, 'щото 'сички сме все от ник'во за никъде, ама най си е важно к'во сме докопале. А ей, погледни ги тия! Гле'й к'ва софра сме опнале още по съмнало. Да мъ питаш мене, ама откак падна и последнио зъб на Вирога, такова пипание май не ни бе тресло.

Ванан само кимна, хвърли разсеян поглед към шумния празник на разпасаната им шайка, тупна Чулпо по рамото, после се обърна, сбута с крак обемистия вързоп и седна на камъка. Да, бяха ударили добре тази нощ, стигаше за седмица напред, ако изобщо пладнешката им вяра и хаотичното им съществуване имаха насищане. Наведе се напред и плю пред бомбетата на извехтелите си ботуши. Беззъб, разгърден както винаги, едър като въглищарска количка, Вирана изливаше нещо върху голото си теме и както винаги пръхтеше неразбираемо. На няколко крачки от него, зачервен до уши, разтегнал цялата си спестена физиономийка в миша усмивка, Глого Доба отдаде чест с бутилка концентрат, но Ванан само махна с ръка. И Глого, и братята Сакоме се бяха върнали преди минути. След като ги оставиха при Неясните бълнувания, Ванан и Цебара попаднаха в онази стая, а тия обесници цяла нощ бяха грабили в съня на някакво изперкало пиянде и сега се клатушкаха с искрящи очици и прегракнали гласове.

– Ей, шефе! Ей, ей, шефе! Шефе, да живееш, еееей! – крещеше Големия Сакоме. – Ама само ако знаеш през що змии и гущери изгазихме, докато спипахме бутилчетата, ше ти мръдне мърдалото! – и отпиваше на големи глътки. – Мааайката си трака! – довърши и захвърли амбалажа. – Ама как ги надушваш тия работи, шефе! Маааайката си трака! – и тръгна към другите.

А Ванан не казваше нищо, бе като побит на тоя камък, подпрял брада на юмруците си, зазяпан нанякъде.

– Ей, к’во си съ подъбил там бе, шефе! Ела да дръпнеш едно! Да мъ питате мене, ама да съ изтърбуша дано, ако такова пипание сме имале, откак на Вирга му падна и последнио зъб – оно криво, жлътио, дето му стърчеше от е тука! – викаше отнякъде Чулпо и сочеше някъде наред четинестата си рехави брадица, но Ванан само леко се обърна, поклати глава и пак им махна с ръка да си гледат веселбата.

Знаеше, че след три години водачество на дребна шайка сънищни разбойници и еженощни грабежи с най-различна степен на трудност, и това можеше да се случи. Колко пъти се бе изправял пред паниката, колко пъти бе трептял и се бе тресъл от почти животинския си усет за пробуждането и никога не се бе оставял някой да го усети. Но сега бе друго. Какво друго – все още не можеше да отгатне, но същият онзи животински нюх за неизчезване му бе подсказал, че нищо досега не е било същото. За бандата не се тревожеше – никои от тях не се бе усетил, вече бе наясно, че тези отрепки му имаха сяпало доверие, това не го мислеше. Просто имаше нещо друго и точно заради това друго стоеше сега встрани – замислен, зареян, загледан нанякъде...

Някой го потупа по рамото. Обърна се и взе бутилката от ръката на Големия Сакоме. На мътния и прокъсан етикет все още мержеливо се четеше: „Акад... ..делчев“. Както бе седнал, замахна с ръка и го тупна в увисналия корем.

– И ти да живееш! – каза му.

Сакоме само изхълца в отговор.

Ванан отпи кратко. Не изпитваше угризения към никого, нямаше кому да благодари, не дължеше нито пари, нито услуга на когото и да било. Тези подпийнали прождици не бяха нищо